

EKE HÍRLEVELE

Egyházi Könyvtárak Egyesülése
9090 Pannonhalma, Vár 1.

2007/2. sz.

A Szentlélek Isten cselekvése a maga mindenhatóságában. Ezért hívja az Anyaszentegyház nagy események előtt: „Teremtő Lélek, jöjj közénk!” Mindig teremtő, nem alakító, nem díszítő, nem a problémákat elfedő. Ahol a szent liturgia említi az Isten Lelkét, ott a Teremtéshez hasonló isteni erő árad: a konszekrációban, a transzszubsztanciációban, amikor a kenyér és a bor színe alatt a feltámadt Krisztus megjelenik, lényegében ugyanaz történhet, mint amikor feltámadt Jézus. A Szentlélek megteszi, hogy millió és millió helyen találkozzon híveivel, immár a hit sötétjében. A feloldozásban is ilyen erő árad: megsemmisül a múlt. Ezért Szent Lukács evangéliuma az angyal szavát idézve, mintegy párhuzamos kifejezésként ugyanazt ismételi, amikor így szól Máriához: *A Szentlélek száll tereád, a Magasságbeli ereje borít el téged* (Lk 1,35). Ez zsidós beszéd, gondolatismétlés, vagyis a Szentlélek maga a Magasságbeli ereje.

A Szentlélek, tehát a magasságbeli Isten hatalma teszi képessé Máriát, hogy Isten Fiának anyjává legyen, és így bizonyítja, hogy Istennél semmi sem lehetetlen. Isten mindenhatóságának műveiben jelen van a Szentlélek, kezdve a teremtéssel, amelyről ezt olvassuk: *Isten Lelke ott lebegett a vizek felett* (Ter 1,2), a megtestesülésben ... valamint Jézus feltámasztásában és a mi feltámasztásunkban az utolsó napon.

Az Úr Jézus működése az evangéliumi hagyomány szerint a Lélek erejében bontakozik ki. A szentírók hol erőről beszélnek, amely kiárad, hol Szentlélekről, hol pedig - nagyon érdekes módon - a Lélek erejéről. A Lélek ereje az az erő, amely maga a Szentlélek Úristen.

A Szentlélek tehát erő és hatalom, Isten személyes mindenhatósága, személyes cselekvése. A Szentháromságban ott van, ahol az Atya öröktől fogva szüli a Fiút. Bármit tesz ugyanis az Atya a világgal és a világban, ott működik ez a hatalom és erő, s Pünkösd óta tudjuk, hogy ez az erő Személy.

Ez a végtelen isteni hatalom gyökeresen különbözik mindattól, amit mi a hatalomról elképzelünk. Ezért van az, hogy Isten ereje, hatalma mint gyöngesség mutatkozik meg a világban, ahogy az Apostol mondja: *Mi a megfeszített Krisztust hirdetjük, Aki Isten ereje* (1Kor 1,23). Jézus életének kezdetén ez a végtelen teremtő erő, a teremtő Lélek az Úr alázatos szolgáló leányához társulva mutatkozik, mint Isten alázata. Jézus földi életének végén viszont a katona lándzsája által megnyitott szívéből kifolyó vízzel, azaz mint Isten irgalma és áldozata nyilvánul meg.

Az isteni kinyilatkoztatás az emberi szellemtől kettős mozgást követel. Előbb azt hallja az ószövetségi ember, hogy az Isten erősebb az embernél, majd azt, hogy végtelenül erős. Utána Isten új tartalommal kezdi megtölteni ezt a kijelentést, megkülönböztetve saját erejét minden más erőtől. Ez az erő nem képes odavágni, csak szeretni tud végtelenül.

A vigasztaló Szentléleknek ... *három* nagy vigasztalása van a számunkra: először is, hogy ő *teremtő* Lélek, akinek erejében az Isten létezésünket a semmiből hívta elő és fenn is tartja örökké. A második, hogy *újáteremtő* Lélek: megsemmisíti, eltörli a bűnt, új életet ad nekünk, ezt azonban el is kell fogadnunk és fel kell használnunk. Harmadik vigasztalása, hogy *megelevenítő* Lélek, erről tanúskodik Húsvét örömhíre is: feltámasztotta Jézust a halottak közül, s benne a mi emberségünket is.

Barsi Balázs: A Szentlélek és a feltámadás